

tænke sig et Forhold som dette; thi naar der er Tale om en Fideicommisscapital, vil den danske Regjering være nødt til at bestyre denne Capital endog for en Mand; der er Landets bittere Fjende. Den maa aarlig tilstille ham Renterne, og disse kunne ikke være Gjenstand for nogensomhelst Beskæftning her, men ville kun tjene til at fremme Udlandets Production, saaledes at Resultatet altsaa vilde blive, at Landet blev skattefyldigt til fremmede Adelsmænd for betydelige Summer. Naar man vil sige, at dette er et Hjernespind, og at det ikke har nogen praktisk Betydning, skal jeg dog tillade mig, at oplyse det Modsatte. Seer man efter i Statscalenderen, vil det saaledes blandt andre Exempler vise sig, at der blandt de danske Fideicommissbesiddere er en Mand, som er Oberst i russisk Tjeneste. Han er uden Tvivl en god Russer; hans Søn er vistnok en ligesaa god Russer som han og vil vist aldrig blive dansk. Hvis denne Slægt derimod var vedbleven at være Baroner af Marselisborg, troer jeg, at Virkningen vilde være bleven den samme, som den Gudsvelov er bleven ved mangfoldige nuværende danske Slægter, der, skjøndt fra Begyndelsen af tydske, i Tidernes Løb ere blevne ligesaa gode Dan- ske som vi Andre; men en saadan Tingenes Tilstand, hvorunder en stor Deel af den danske Adels ere fremmede Underaatter, ikke ere fødte her, ikke have Indfødsret og ikke have politiske Rettigheder her i Landet, maa jeg ansee for en fuldstændig Uting. Det er efter min Mening et fuldstændigt Brængebillede af Adels at have capitalbesiddende Slægter, som ikke have nogensomhelst andet Forbindelsesled eller Tilknytningspunkt med Danmark, end at Renterne af deres Fideicommisscapital blive dem tilstillede.

Disse Betragtninger have medført, at jeg ikke troer, at den Maade, hvorpaa de ærede Forslagsstillere have søgt at komme til Maalet, fortjener Bisfald; men ikke desto mindre troer jeg, at de fortjene Tak for, at de have bragt deres Lovforslag frem. Jeg troer nemlig, at

Forholdene her i Landet ere saa trykkende og Fremtiden saa mørk, at det er en vigtig Sag, at alle Mænd slutte sig sammen i Enighed om Forfatningen, og at der hersker den størst mulige Samdrægtighed imellem alle Samfundets Classer; men et væsentlig Skridt henimod dette Mål troer jeg det vilde være, naar Grundlovens § 93 kunde fyldestgøres ved Løsningen af alle fideicommissariske Bånd og ved Hjælp af det nuværende Ministerium. Det ærede Thing vil let være paa det Rene med, at de Betænkneligheder, jeg har imod det foreliggende Lovudkast, ikke vilde ramme en Løsning, hvorved alle fideicommissariske Bånd bleve løste, thi da vilde Godserne blive, hvor de ere; Jæsterne vilde blive under de samme Forhold; Adelen vilde vedblive at være Gods- elere, og der vilde være slaaet en Bom for thydsk Indvandring. Istedetfor, at de arveberettigede tydske Linter nu kaldes til Arv, vilde Godserne blive arvede af Besidderens nærmeste Slægt, af hans Søstre, af disses Børn o. s. v. Jeg troer, som sagt, at de ærede Forslagsstillere fortjene Tak fordi jeg anseer den Reform, som er bebudet i Grundlovens § 93, for at være af den største Vigtighed, og jeg troer, at de fortjene dobbelt Tak, fordi de have bragt Forslaget frem i saa betimelig Tid. Det er blevet sagt her i Salen, at de tidligere Ministerier ikke have behyrret sig om § 93 og ikke have gjort noget Skridt til at bringe den til Udførelse; men heri troer jeg, at de tidligere Ministerier have handlet fuldkommen ret. Grundlovens § 93 kunde nemlig tænkes fyldestgjort paa en dobbelt Maade, enten gjennem en Tvångslov eller gjennem en Lov, som skulde virke ad Frivillig- hedens Vel; men det var ganske vist ikke ønskeligt for de tidligere Ministerier at vælge enten den ene eller den anden af disse Fremgangs- maader. De tidligere Ministerier have faaet deres Character ved Mænd, der vare borgerlig fødte, og en Tvångslov udgaaet fra dem vilde af de Mænd, hvis Forhold skulde ordnes ved en saadan Lov, være bleven betragtet som